

haar wantrouwend gemaakt tegenover elke charme. Argwanend had ze den laatsten tijd overwogen: schijn of waarheid? Nu, door wat Waals zei, die elken dag samen met Walter werkte, gaf ze zich het recht, het, nog met haar wil overend-gehouden wantrouwen te verwerpen. O, wat werd het licht om haar heen! Ze zat droomend te luisteren, hoe haar vader vertelde, dat ze voor de zomermaanden een huisje gehuurd hadden een endje buiten Nunspeet, en dat hij Waals inviteerde daar een paar weken te komen. Dadelijk was ze toen weer bij het gesprek, animeerde ze: „Ja, u komt natuurlijk. We kunnen niet al dien tijd zonder u. Beloofd? Is het beloofd?”

„Ja, natuurlijk, graag,” zei Waals.

Ze had wel allerlei goeds aan Waals willen doen, dezen avond uit innige dankbaarheid voor zijn apprécieerende woorden over Walter, waarmee voor haar dan toch de volkomen rust was gekomen. En toen ze hem uitliet, en ze in de gang stonden, nam ze ineens uit een vaas, die daar stond, een bos versche, mooie Darwintulpen.

„Daar, neem die mee voor uw kamer,” zei ze spontaan, „toe, ze zijn zoo mooi, ze zullen uw kamer gezellig maken.”

„Jij.... aan.... mij,” stamelde hij.

„Ja, toe, neem ze,” zei ze, en hij zag in haar grijze oogen het zacht-stralend sterrenlicht van een wachtend geluk.

Ontroerd liep hij door de late avondstad. De voorjaarslucht woei om zijn slapen.

De tulpen hield hij in zijn hand.

In zijn ziel vouwde de droom wijd zijn vleugels open....

De zomer was gekomen, en de vakantie. Maar Waals en Walter, die met proeven bezig waren, wilden daar niet mee ophouden, en de afspraak was, dat Walter aan het werk zou blijven, terwijl de professor veertien dagen naar buiten zou gaan, naar de Van Veens in Nunspeet. En dan kreeg Walter vrij, als Waals terugkwam. Eén van beiden moest in het laboratorium blijven.

Van Veen en Judith waren al tien dagen weg, en Waals zou over vier dagen volgen.

Het was een stralende Julidag, en Waals stond in zijn slaapkamer en trok een nieuw pak aan, en keek in den spiegel en zag met een beetje trots en verlegenheid, dat het hem nog zoo mal niet stond, nu hij na jaren en jaren losgekomen was van het donkerblauwe colbertje, nu hij het bestaan had op aanraden van zijn kleermaker een modestof te kiezen van een warm-bruine kleur met een lichtvaardig vischgraatje erdoor.

Waals kon zich den tijd niet herinneren, dat hij zich werkelijk met aandacht in den spiegel bekeken had. Met scheren, och, dat ging nog